

čutilo. Nadležnemu brenčečemu obletavanju ni kaj dosti odpomoglo niti temeljito brizganje lame s protižučelčjim razpršilom, saj je bilo meso morskih rib, četudi konzervirano, tukaj, stotine milj od morja, vendarle preveč redka poslastica, da bi jim jo, eksotike lačnim kontinentalcem, priskutilo nekaj skupaj zmešanih kemikalij. Pa vendar se bo prav te tihe hoje po nočnih poteh, pod obrisi lepo zaobljenih gričev, kasneje Ivo spominjal najraje. Kmalu je namreč zarodek začel vse pogosteje zapuščati poti in mu je bilo treba slediti skozi grmovje ter travo - oboje je bilo precej težje prehodno, kot je bilo videti s ceste. Povrh vsega se je zdelo, da je zarodek vedno hitrejši; če so se na cesti morali fantje prav držati nazaj, da ga niso prehiteli, so morali skozi vejevje in prek travnikov skoraj teči, da ga niso izgubili v temi. Pot je postala tako naporna, da so komaj čakali ure pred zoro, ko se je zarodek zavlekel pod kakšen grm, oni pa so, ne da bi iskali primerno mesto, popadali okrog njega, v trenutku utonili v spanec ter spali do večera.

Nekoč se je lama, tik preden je prišel čas počitka, zelo približala nekemu mestecu, očitno je bilo, da nekaj išče; res, kmalu je na manjšem parkirišču, kjer